

Тя поглеждаше къмъ Плачковица, която издигаше гранична снага надъ града. Оттамъ щѣха да долетятъ хвърковатитѣ бойци.

Една вечеръ се почука на кжщната имъ врата. Отвори. На прага стоеше спретнатъ войникъ.

— Татко, мили татко! — простена презъ сълзи Борянка и увисна на шията му.

— Нашитѣ войски дойдоха въ Македония и азъ дойдохъ съ тѣхъ! — поде съ неудържимъ възторгъ скжпиятъ гостъ. — После стисна горещо ржката на съпругата си и продължи съ развълнуванъ гласъ:

— Бѣхъ дълго въ вражеския затворъ, но преди година успѣхъ да избѣгамъ отъ него. Прехвърлихъ границата и заработихъ въ България. Не ви писахъ, за да не ви увередя предъ нашитѣ потисници. Наскоро ме взеха войникъ. Сега ме пустнаха въ отпускъ.

Борянка и майка ѝ плачеха отъ радостъ. И въ тѣхния домъ цѣвна новъ животъ, донесенъ съ крилата на жадуваната свобода.

Ненчо Савовъ

ПРАВДАТА ОТНОВО ЗАЦАРИ

Въ свободнитѣ земи звѣни
звѣнецътъ школки пакъ,
настжпватъ по-честити дни
и нѣма вече мракъ.

Деца радостни и съ викъ
пристигатъ въ раненъ часъ,
засмѣнъ е всѣки детски ликъ
и веселъ всѣки гласъ.

И българската речъ звѣни,
свободно вече се лѣй,
следъ много черни, робски дни
днесъ българинътъ пѣй.

Радвай се, дете, пѣй, чети.
Свобода Богъ ни дари...
Ето, на вижъ ти
правдата отново зацари.

Симеонъ Мариновъ